

Л і т е р а т у р а :

1. *Ильина Н. Е.* Морфонология глагола в современном русском языке. – М. : Наука, 1980. – 147 с.
2. Историко-типологическая морфология германских языков (Фономорфология. Парадигматика. Категория имени). – М. : Наука, 1977. – 359 с.
3. *Карпівська С. А.* Конструювання складних словотворчих одиниць. – К. : Наук. думка, 1990. – 156 с.
4. *Касевич В. Б.* Морфонология. – Л. : Изд-во ЛГУ, 1986. – 160 с.
5. *Кузнецов П. С.* Чередования в общеславянском “языке-основе” // Вопросы славянского языкознания. – Москва : Изд-во АН СССР, 1954. – Вып. 1. – С. 24-67.
6. *Лопатин В. В., Улуханов И. С.* К соотношению единиц словообразования и морфонологии // Единицы разных уровней грамматического строя языка и их взаимодействия. – М. : Наука, 1969. – С. 119-132.
7. *Макаев Э. А., Кубрякова Е. С.* О статусе морфонологии и единицах ее описания // Единицы разных уровней грамматического строя и их взаимодействие. – М. : Наука, 1969. – С. 87-132.
8. *Попова Т. В.* О предмете морфонологии, иерархии анализа и единицах описания морфонологической структуры языка // Советское славяноведение. – 1971. – № 2. – С. 53-61.
9. *Толстая С. М.* О некоторых трудностях морфонологического описания // Вопросы языкознания. – 1971. – № 1. – С. 37-43.
10. *Трубецкой Н. С.* Некоторые соображения относительно морфонологии // Пражский лингвистический кружок : Сб. статей / Сост., ред. и предисл. Н. А. Кондрашова. – М. : Прогресс, 1967. – С. 115-118.
11. *Чурганова В. Г.* Очерк русской морфонологии. – М. : Наука, 1973. – 239 с.
12. *Gleason H. A.* Linguistics and English Grammar. – New York, 1965. – P. 226-227.
13. *Kuryloowicz J.* Phonologie und Morphologie. – In : Phonologie der gegenwart. – S. 158.
14. *Trubetskoy N. S.* Sur la “Morphologie” // TCLP. – 1929. – 1. – P. 85.
15. *Ulaszyn H.* Saunt, Phonema, Morphoneme // TCLP. – 1931. – 4. – P. 53-61. 9.

Схарактеризован статус морфонологии как промежуточный между морфологией и фонологией. Определены единицы и задачи морфонологического анализа в синхронии и диахронии.

Ключевые слова: морфонология, словоизменение, словообразование, уровень языка, чередование.

The intervening character of morphonology between morphology and phonology is defined. Main units and tasks of morphonological analysis in synchronism and diachronism are determined.

Keywords: *accidence, alternation, level of language, morphonology, word-formation.*

Святобаченко І. С.
Горлівський державний педагогічний
інститут іноземних мов

ТЕМА/РЕМА, ТОПІК/ФОКУС І ВІДОМЕ/НЕВІДОМЕ ЯК КАТЕГОРІЇ АКТУАЛЬНОГО ЧЛЕНУВАННЯ РЕЧЕННЯ

Статтю присвячено розгляду понять “актуальне членування речення”, “комунікативна структура речення” та “функційна перспектива речення”, а також категорій тема/рема, топік/фокус та відоме/невідоме як таких, що їх характеризують. У статті проаналізовано особливості вживання зазначених понять і категорій залежно від чинника, що виступає провідним у процесі аналізу речення як комунікативної одиниці, а також зроблені висновки щодо синонімічності/несинонімічності використовуваних термінів.

Ключові слова: *актуальне членування речення, комунікативна структура речення, функційна перспектива речення, тема/рема, топік/фокус та відоме/невідоме.*

Речення як основна одиниця синтаксису має тривалу історію. Так, ще за часів Олександрійської граматичної школи, зокрема, у працях Аполлонія Дискола – “батька” синтаксичної науки речення проголошувалося основною формою вираження думки [3, с. 310]. Однак, проблема основних одиниць синтаксису і зараз залишається актуальною. Так, до списку “претендентів” на цей статус додалися ще синтаксична конструкція та

словосполучення. А з огляду на активний розвиток дискурсології та функціональної лінгвістики у мовознавстві ХХ та ХХІ до них приєдналося також висловлення.

Речення є основною одиницею синтаксису, оскільки акумулює в собі словосполучення, синтаксичне слово. У межах речення найадекватніше виявляються усі потенціали синтаксичних одиниць: Гори мої, гори, любі мої верхи... / Г. Хоткевич/. Висловлення виступає актуалізованим реченням, оскільки існує лише у процесі комунікації і не існує поза ним. Фактично, речення є певною мірою абстрагованою схемою, яка наповнюється мовцем інформацією відповідно до його інтенцій та за законами, що зберігаються у підсвідомості мовця. Проте, саме висловлення викликає неабияке зацікавлення у лінгвістів у багатьох аспектах свого функціонування: способи кодування та декодування інформації, взаємодія лінгвістичних та просодичних засобів її репрезентації, роль адресата та адресанта повідомлення і т.д.

Особливо важливим є питання актуального членування речення (або ж функційної перспективи речення, комунікативної структури речення), яке почало розглядатися як таке з другої половини ХІХ століття і залишається дискусійним навіть у наш час. Поняття актуального членування речення виникло на основі розгляду мови та комунікативного акту як психологічного явища, зокрема учення О. Потебні. В актуальному членуванні речення розглядається як багатоаспектна одиниця, яка по-різному виявляє себе на кожному з мовних рівнів.

Опрацюванням питання про актуальне членування речення в різні часи займалися такі дослідники, як П. Адамець, Ш. Баллі, К. Беккер, М. Блох, Н. Бозе, Ф. Данеш, А. Загнітко, Г. Золотова, І. І. Ковтунова, О. Крилова, К. Крушельницька, В. Матезіус, Н. Лешкова, Дж. Монбоддо, О. Падучева, Г. Пауль, Г. Почепцов, Н. Слюсарєва, Я. Фірбас та інші.

Існує думка, що поняття “актуальне членування речення”, «комунікативна структура речення» та “функційна перспектива речення” є синонімічними. Попри те, що ці поняття характеризують висловлення саме з боку його функціонування (тобто мають спільний об’єкт аналізу), є низка розбіжностей, які дозволяють говорити про нерівнозначність цих понять, так само, як і про категорії тема/рема, топік/фокус та дане/нове, що їх характеризують. Розмежування цих понять і категорій має важливе значення для комунікативного синтаксису, оскільки саме ці чинники значно впливають на методи та прийоми дослідження як самого речення у якості комунікативної одиниці, так і мовленнєвого акту та дискурсу загалом.

Мета нашої роботи – дослідити особливості розгляду речення/висловлення в аналізі з позиції кожної з теорій (теорії комунікативної структури, актуального членування речення та функційної перспективи речення), завданням – розмежувати поняття “комунікативна структура речення”, “актуальна членування речення” та “функційна перспектива речення”, а також детермінувати категорії, які можуть характеризувати ці поняття, порівняти їх та визначити спільне та відмінне в їхньому функціонуванні.

Фактично, у реченні/висловленні існують два аспекти: “статичний”, що співвідноситься із граматичною структурою речення, та “динамічний”, що корелює з інформаційним наповненням висловлення. У “статичному” аспекті речення досліджується як самостійна, незалежна від контексту одиниця, у “динамічному” ж висловлення обов’язково розглядається з урахуванням контексту усього повідомлення [3, с. 310]. Саме контекст і визначає бінарність актуального членування речення та розподіл інформації між категоріями теми/реми.

Ідея членування речення на складники у відповідно до комунікативної значущості виникла іще в роботах А. Вейля в 40-х роках ХІХ ст., згодом ця думка була розвинута мовознавцями Празької лінгвістичної школи, зокрема В.Матезіусом, який, власне, і ввів поняття “актуальне членування речення”. Згідно з цією концепцією в реченні наявні два комунікативні компоненти: тема як таке, що вже відоме, вихідний пункт повідомлення, його основа, та рема – комунікативне ядро повідомлення, нова інформація, яка робить повідомлення інформаційно значущим. Сам В. Матезіус у своїй роботі “A Functional Analysis of Present Day English on a General Linguistic Basis” визначив ці поняття так: термін “тема” використовується, щоб визначити “...what the sentence is about” («...те, про що йдеться у реченні»), а термін “рема” (або ж “enunciation” – повідомлення, як його зазначає сам автор) – “...what is said about” («...те, що повідомляється»). “The theme of a sentence announces what is known or at least obvious in a given situation and from which the speaker proceeds in his discourse, while enunciation adds new or unknown information to the discourse” (“Тема речення повідомляє те, що відомо, або, принаймні, є очевидним у певній ситуації, і є тим, від чого мовець відштовхується у своєму мовленні, у той час, як повідомлення додає нової або ж невідомої інформації”) [7, с. 25]. Цікавим є те, що речення, до складу якого входить лише один з названих компонентів, називають комунікативно нерозчленованими (тетичними) [2, с. 8]. За цієї умови нереалізованим компонентом може виступати тема, однак рема не може не реалізуватися. Це пояснюється головною функцією мови загалом і речення зокрема – інформаційною. Тож, на нашу думку, якщо в реченні наявна лише тема, воно припиняє своє існування як інформаційна одиниця, оскільки втрачено інформаційне ядро повідомлення. Мова йдеться лише про відоме, продуктивність комунікації дорівнює нулю. Хоча, у мовознавстві існує й інший погляд. Так, іноді наголошують, що рема може бути конститувальним складником (цей термін вживається на позначення нового, але вже за умови розгляду речення крізь призму теорії комунікативного акту) лише для стверджувального повідомлення, оскільки завдання мовця в цьому разі – повідомити нову інформацію. Це відрізняє його від питального, у якому нічого не повідомляється. У цьому разі пропонується використовувати поняття «констатувальний власне питальний компонент» [9]. Але тут не слід забувати про те, що питальні речення зорієнтовані на нову інформацію позамовної дійсності, і правомірним можна вважати вживання таких категорій, як відоме / нове.

У лінгвістиці існує думка, що поняття теми/реми корелюють із поняттям дане / нове. Проте, заслуговує на увагу й інша позиція лінгвістів, які стверджують, що ці поняття не належать до однієї комунікативної осі, і тому не можуть замінювати одне одного. Так, якщо тема – це те, про що мовець повідомляє, то дане – те, що знає слухач, те, що йому відоме, і зберігається у його свідомості. За цієї умови останнє може поставати як результат біглої комунікації, що відбувається саме в цей час, так і набутий до цього досвід. Незаперечним є той факт, що в більшості випадків тема збігається з категорією даного, а рема, відповідно, з категорією нового. Відмінність полягає в тому, що у визначенні теми/реми лінгвісти орієнтуються саме на інтенції мовця, у той час, як за виокремлення даного / нового – на досвід та розуміння слухача. З чого можна зробити висновок, що ці поняття доречніше вживати щодо комунікативної структури речення.

Не менш знаковим є питання про зв'язок граматичної структури речення і його комунікативної організації. Найпростіше простежити зв'язок статичної та динамічної структури речення у стилях мовлення, що не допускають емоційності та експресивності у своєму вживанні, як-от: офіційно-діловий, публіцистичний і т.п., оскільки найчастіше речення

цих стилів зберігають словопорядок (який, до речі, разом з інтонацією є основними засобами ремоїдентифікації), який В. Матезіус назвав об'єктивним [7, с. 30]: у таких реченнях тема передує реми, водночас наявна тенденція щодо належності підмета/групи підмета до теми повідомлення, а присудка/групи присудка – до реми. У цьому разі не можемо відкидати і той факт, що на такий розподіл комунікативних компонентів речення значний вплив мають загальнокатегорійні значення частин мови, що найчастіше виступають у ролі підмета (їхнє значення також статичне, не позначає змін), у той час, як дієслово, що пов'язується із роллю підмета у реченні, має значення дії й асоціюється з динамікою. Значно складніша справа із випадками, коли форма дієслова (наприклад, інфінітив) виступають у позиції, що дієслову не притаманна (наприклад, підмет: Жити – це лицедіяти, кожен з нас грає якусь роль / В. Дрозд /). Тут слід говорити вже про емоційну забарвленість повідомлення. Та ж сама справа зі зміною позиції реми з кінцевої на початкову (або ж суб'єктивний словопорядок [7, с. 30]), оскільки як тільки рема повідомлення стає на початок речення, передує темі, її вплив на мовця підсилюється, вона стає експресивно виділеною.

Іще одним варіантом сегментування висловлення є його інформаційне членування (комунікативна структура речення), де основна увага звертається на співвіднесення компонентів актуального членування речення з його інформаційними компонентами в дискурсі. Ця концепція пропонує розглядати такі категорії, як старе/нове. Визначення ж цих понять нерозривно пов'язане з визначенням поняття “дискурс”. На сьогодні існує тенденція розглядати дискурс як “соціолінгвістичну структуру, яка твориться адресатом у конкретних комунікативних, соціальних та прагматичних ситуаціях” [4, с. 32]; “...одночасно живий процес спілкування і найзагальнішу категорію міжособистісної інтеракції” [1, с. 138]; іншими словами – актуалізоване інформативне повідомлення. Крізь цю ж призму розглядаються і категорії старе/нове. Старе розглядається як таке, що є вже актуалізованим, повідомленим раніше матеріалом. Водночас інформація може бути актуалізована не лише в цьому ж реченні, повідомлена, актуалізована інформація може бути розташована і дистантно щодо до речення з новим. Тож, щодо цієї концепції, то правомірнішим буде розглядати не лише повідомлення з огляду на контекст загалом, а увесь текст кваліфікувати як єдиний, неподільний засіб передачі інформації. До того ж, категорії “рема” та “нове” не можуть бути названими синонімічними, оскільки, по-перше, рема більше співвідноситься з ілокутивним значенням (наміром мовця), у той час, як “нове” відбиває стан інформації у певний момент повідомлення, тобто ці категорії вже з самого початку є різноаспектними. Як і в попередньому випадку з темою/ремою та відомим/новим, старе нерідко позиційно збігається з темою, а нове, відповідно з ремою. Але приклад: *Мені запропонували синю та червону сукню. Я обрала червону*, коли у першому реченні прикметник червону входить до складу рематичної частини та категорії нового, а у другому випадку цей же прикметник знов-таки виступає ремою, але є актуалізованою інформацією, тобто старим, з огляду на те, що вже повідомлялось у першому реченні, яскраво засвідчує що ці категорії не можуть бути ідентифіковані як синонімічні. Іще однією характерною особливістю інформаційного членування речення є той факт, що у випадку, коли йдеться про актуальне членування речення, розподіл інформації на комунікативно значущу (рему) та “допоміжну” (тему) багато в чому визначується самим мовцем, а у випадку добору граматичних та синтаксичних засобів репрезентації інтенцій мовця ступінь залежності вибору досягає максимальної значущості. У випадку ж поділу інформації на стару та нову провідну роль відіграє позамова дійсність та

повідомлення загалом.

Різними є і засоби вираження зазначених категорій. Якщо основними засобами ремоїдентифікації є порядок слів та інтонація, то в комунікативному членуванні надзвичайно важливу роль відіграють чинники, що не виокремлюють, а модифікують значення, – контраст та емпфаза. Звичайно, ці засоби пов'язані безпосередньо з темою та ремою, накладаються на них, адже і речення / повідомлення не є окремою одиницею для кожного із членувань, а виступають їх інтегруванням у межах одиниць, хоча й безпосередньо пов'язані зі семантикою. Контраст заснований на виокремленні однієї речі з-поміж інших подібних, для нього характерний сполучник *а не*: *Нова школа хизується на всю околицю своєю писаною обною, і саме на ній, а не на тій, старенькій, що бачила все і пережила все, спинається око перехожого* / Ю. Збанацький/. У цьому разі множинність, з якої здійснюється вибір, називається релевантною (ситуаційною), а складник на позначення виділеного становить фокус контрасту. Фокус контрасту може збігатися і з темою, і з ремою. У реченнях може бути і більше одного фокусу контрасту [2, с. 9], які відносяться до різних референтів.

Поряд з комунікативною організацією речення й актуальним членуванням речення у лінгвістиці також розробляється теорія функційної перспективи речення, витоки якої сягають середини ХХ ст. Найбільшою мірою ця теорія опрацьовувалась членом Празького лінгвістичного гуртка, чеським мовознавцем Я. Фірбасом [6]. Він впровадив у семантику речення поняття “топiк” та “фокус”, визначаючи топiк (“topic”) як “a linguistic counterpart of the presystemic notion of “known” or “given” information” (“лінгвістичний складник, що передує системній номінації відомої або “даної” інформації”), а фокус (“focus”) – як “the part of the sentence structure that conveys “new information” in the prototypical case” (“частина структури речення, що надає «нову інформацію» у прототипній ситуації”) [5, с. 3]. Отже, на відміну від актуального членування речення, де основна увага приділяється контекстові повідомлення, у функційній перспективі також враховується ситуативність мовлення, тобто вплив екстралінгвістичних чинників на формування повідомлення. Загалом, у лінгвістиці опрацьовувались два підходи до визначення поняття “фокус” – генеративний та функційний. Згідно з генеративним підходом, поняття “фокус” вживається щодо слів або висловлень, які виділені просодично або синтаксично, в основному через те, що вони представляють “нову” інформацію. У функційному підході поняття “фокус” вживається на позначення слів або виразів, що слугують для когерентності тексту / повідомлення [8, с. 327]. В іншому разі можна говорити про фокус як текстову категорію, що характеризується більшою залежністю від позамовної дійсності, аніж фокус як категорія, що виділяє нове щодо ситуації оповіді.

У дослідженнях, що розглядають функційно-семантичний бік речення, лінгвістами пропонуються й інші категорії, як-от: визначене/невизначене, пресупозиція/асерція, кожне з яких все більше відходить від власне-структурного підходу в бік семантики. Так, категорії визначене/невизначене більше співвідносяться із семантикою предметності, аніж зі змістом усього висловлення, їх легко визначити, наприклад, в англійській мові за допомогою вжитих означених/неозначених артиклів, які, власне, і використовуються лише з іменниками, наприклад: *Day after day she heard only **the** chirping babble of her daughters* (День за днем вона чула лише щебетливий гомін своїх дочок)/К. Norris/, де означений артикль прозоро ідентифікує інформацію як

визначене. Цікавим є той факт, що цю частину ми можемо розглядати і як відоме за комунікативною теорією, але за актуальним членуванням – це група реми, що іще раз свідчить про нерівнозначність термінів відоме/визначене/тема. До того ж, якщо категорія відомого спирається на досвід слухача у своєму визначенні, категорія визначене / невизначене – на мовну ситуацію.

Своєрідними є і поняття “пресупозиція” та “асерція”, що орієнтуються на ситуацію як таку, що наявна загалом, та її результат. При чому якщо пресупозиція описує ситуацію позамовну, то асерція більше зорієнтована на результат, наслідок і слугує засобом когезії. Наприклад, у реченні Олена так і не змогла впоратись із завданням пресупозиції: передбачалось, що Олена впорається із завданням; *Олена намагалася виконати завданням*. Асерція: *Олена із завданням не впоралася*. Отже, ці категорії більше зорієнтовані на результативність та процес події, вони абсолютно не пов’язані ані з граматичними, ані з комунікативними компонентами, вони скоріше слугують додатковим критерієм співвіднесення повідомлення з об’єктивною реальністю.

У цьому випадку доречним буде згадати і про категорії, опрацьовані Ш.Баллі, – “модус” та “диктум”. Диктум характеризує, номінує описувану ситуацію, більше співвідноситься із позамовною дійсністю. Модус характеризує, «модифікує» ситуацію з позиції мовця, його ставлення до неї. Фактично, можна сказати про те, що якщо узагальнено представити речення, як і слово, як номінативну одиницю (оскільки воно також називає явища дійсності, але значно ширше, із більшим обсягом інформації), за аналогією до лексико-семантичного аналізу можемо говорити про те, що диктум пов’язаний із денотацією/сигніфікацією, в той час як модус несе конотативне навантаження. Але і в цій концепції головна увага приділяється не комунікативному аспектові, а семантиці речення.

Отже, поняття “актуальне членування речення”, “комунікативна структура речення” та “функційна перспектива речення” можуть бути визнаними синонімічними лише за умови їхнього “широкого” розуміння, тобто коли вони розглядаються як опозиція до статичного, структурного аспекту речення. Коли ж мова заходить про динаміку речення, варто взяти до уваги, що актуальне членування речення зі своїми категоріями «тема/рема» зорієнтоване на мовця, те, що є актуальним на даний момент для нього, на що він хоче звернути увагу і подати як комунікативно значуще. Концепція функційної перспективи речення Я. Фірбаса більше націлена на аналіз функціонування речення (про що і говорить нам назва самої концепції), а її категорії топік/фокус визначаються з урахуванням контексту усього повідомлення, шляхом дистрибутивного аналізу. Комунікативна ж структура речення спирається на теорію комунікативних актів і зважає не лише на інтенції мовця, а й позицію слухача, його досвід, що і є визначальним для виокремлення старого/нового, відомого/невідомого.

Те, що аналізовані теорії орієнтуються на комунікативний бік висловлення загалом, зовсім не означає, що вони абсолютно відкидають семантику як чинник, про що свідчить тенденція до того, що “максимально індивідуалізовані власні імена й особові займенники, як правило,... утворюють тему” [3, с. 315], і навпаки, абстрактні іменники тяжіють до входження до складу реми: *Наче промінь місяченька крізь*

серпанок хмар блищить, так для мене сяє завжди ясний спогад з темних літ /Леся Українка /, де у першій частині речення до складу теми входить конкретний іменник промінь, у другому ж реченні іменник з абстрактним значенням спогад представлений позиції реми.

Саме цим пояснюється і поява теорій, у яких у процесі сегментування переважає семантичний фактор (поява категорій означене/неозначене), або ж співвіднесеність із дійсністю (пресупозиція/асерція), або навіть особистісний, суб'єктивний компонент (модус/диктум). Проте, навіть така велика кількість теорій та поглядів не дає вичерпної відповіді на питання комунікативного функціонування речення, ця проблема і на сьогодні залишається відкритою та активно обговорюваною.

Л і т е р а т у р а

1. Бацевич Ф. С. Основи комунікативної лінгвістики [Текст]: підручник / Флорій Сергійович Бацевич – К. : Видавничий центр “Академія”, 2004. – 344 с.
2. Загнітко А. П. Система комунікативних категорій і стилістика тексту. Східнослов'янська філологія [Текст]: збірник наукових праць. – Вип. 3. – Горлівка : Видавництво ГДПІМ, 2003. – С. 3-13.
3. Загнітко А. П. Теоретична граматики української мови: Синтаксис [Текст]: монографія / Анатолій Панасович Загнітко. – Донецьк : ДонНУ, 2001. – С. 310-318.
4. Почепцов Г. Г. Теория и практика коммуникации [Текст] / Георгий Георгиевич Почепцов. – М. : Из-во “Центр”, 1998. – 352 с.
5. Eva Hajičová. Topic-Focus Articulation, Tripartite Structure, and Semantic Content [Text] / Eva Hajičová, Barbara H. Partee, Petr Sgall. – Kluwer Academic Publishers, 1998.
6. Firbas J. Functional Sentence Perspective in Written and Spoken Communication [Text] / Jan Firbas. – Cambridge University Press, 1992.
7. Mathesius V. A Functional Analysis of Present Day English on a General Linguistic Basis [Text] / Vilém Mathesius. – Prague: Academia, 1975. – 202 p.
8. Pereltsvaig Asya. Topic and Focus as Linear Notions: Evidence from Italian and Russian [Text] // Lingua. – 2004. – № 114 (3). – P. 325–344.
9. Режим доступу : http://www.krugosvet.ru/enc/gumanitarnye_nauki/lingvistika/AKTUALNOE_CHLENENIE_PREDLOZHENIYA.html

Стаття посвячена рассмотрению понятий «актуальное членение предложения», «коммуникативная структура предложения» и «функциональная перспектива предложения», а также категорий тема/рема, топик/фокус и известное/неизвестное, которые их характеризуют. В статье проанализированы особенности употребления упомянутых понятий и категорий в зависимости от фактора, который выступает доминирующим в процессе анализа предложения как коммуникативной единицы, а также сделаны выводы относительно синонимичности/несинонимичности используемых терминов.

Ключевые слова: *актуальное членение предложения, коммуникативная структура предложения, функциональная перспектива предложения, тема/рема, топик/фокус и известное/неизвестное.*

The article deals with such notions as “the actual division of the sentence”, “the communicative structure of the sentence” and “the functional perspective of the sentence” and categories of theme/rheme, topic/focus and known/unknown which are to characterize them. It is analyzed in the article the particular features of using the mentioned notions and categories depending upon the factor which is dominating in the process of analyzing the sentence as a communicative unit, besides there are some conclusions as for the synonymity/non-synonymity of the used terms.

Keywords: *the actual division of the sentence, the communicative structure of the sentence, the functional perspective of the sentence, theme/rheme, topic/focus and known/unknown.*